

Sabine Städing

UNIVERS ENCICLOPEDIC BOOKS

Univers Enciclopedic Junior

Str. Luigi Cazzavillan nr. 17, sector 1, București, 010784

Tel.: 0371 332 838

e-mail: difuzare@universenciclopedic.ro

www.universenciclopedic.ro

Traducere: Ștefana DRAGOMIRESCU

Redactor: Alexandru STĂNCIULESCU

Tehnoredactor: Mariana MÎRZEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STÄDING, SABINE

Magnolia Steel. Amurgul vrăjitoarelor / Sabine Städing

- București : Univers Enciclopedic Gold, 2018

ISBN 978-606-704-515-4

821.112.2

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2012/2016 Bastei Lübbe AG, Germany

Cover illustration by Dorothee Mahnkopf

Toate drepturile asupra versiunii în limba română sunt rezervate
Editurii Univers Enciclopedic Gold.

Magnolia Steel

Amurgul vrăjitoarelor

Prolog

Era o noapte rece, fără lună, care mirosea a zăpadă. Era o noapte în care se nășteau vrăjitoare. Tremurând de frig, Linette se muta de pe un picior pe altul, suflându-și peste degetele înghețate.

Stătea bine ascunsă între tufișurile înalte de rododendroni, cu ochii atântăti asupra casei. Era noaptea în care trebuia să se întâmple, era cea de-a treisprezecea noapte după cea cu lună plină. În sfârșit! Răcnetul unui nou-născut.

„În sfârșit!”, mormăi Linette. Acum trebuia doar să prindă un moment de neatenție și să arunce o privire la copil, ca să aibă o certitudine. Binedispusă, țopăia de pe un picior pe celălalt. Lunga așteptare fusese dată uitării. De mai bine de patru ore stătea în spatele acestor tufișuri blestemate. Cele șapte fuste pe care le îmbrăcăse una peste cealaltă, anticipând cu înțelepciune vremea, nu o încălzeau. Linette se holba atât de fix la ferestrele luminate de la primul etaj, încât îi lăcrima ochii.

– Hai, mormăi ea rugătoare, aşază-l pe viermișor în leagănul său și leagănă-l, ca mătușa cea bună să poată arunca o privire la el.

Deodată observă o umbră care luncă de-a lungul zidurilor casei.

Lui Linette i se ridică părul pe ceafă. „Imposibil!”, șopti ea. El nu trebuia să afle de nașterea copilului. Umbra luncă fără zgomot pe balconul de la primul etaj.

Linette sări ca arsă. În casă, copilul urla. Dintr-o săritură ajunse și ea pe balcon și dădu buzna în cameră.

Chiar când umbra își întindea mâinile negre ca smoala după copil. Nou-născutul scâncea ușor.

– Pleacă înapoi la stăpânul tău, Sutpar! tună Linette. Te-am recunoscut și te-am strigat pe nume. S-a terminat.

Umbra își trase mâninile înapoi și se întoarse. Din ea ieși un bolborosit ca din interiorul unui vulcan. Linette făcu repede doi pași înapoi, cu ochii în podea. Nu trebuia să-i stea în cale, era periculos să tulbure umbra. Întunecimea sa era atât de grea, încât te putea asfixia dacă îl priveai prea mult. Păși fără zgromot pe balcon și apoi dispăru în negura nopții. Înapoi la stăpânul său.

– O fetiță, deci, murmură ea. Gata, gata, gălușcă mică.

Cu grija, întoarse capul sugarului spre dreapta. Ce căuta Linette era acolo, avea forma unui sărut și nu putea fi trecut cu vederea. Sărutul lui Banshee.

– Ești încă prea Tânără, broscuță mică, șopti Linette. Încă nu am nicio misiune pentru tine. Dar, peste treisprezece ani, te voi învăța o mulțime de lucruri.

Capitolul întâi Exilul

Mama Magnoliei privea în jur iritată. Unde era Magnolia?

Ar fi putut să jure că fiica ei se află în spate!

Stătea nerăbdătoare în fața biroului de închirieri de mașini și o căuta cu privirea în parcare. „La naiba!” Trebuia să se grăbească dacă voia să o ducă pe Magnolia în Rauschwitz și să prindă seara avionul spre New York. Iată-o, în cele din urmă. Doamna Melbach răsuflă ușurată.

Cu o geantă sport în spinare și o broască uriașă sub braț, Magnolia alergă prin parcare.

– Scuze, mamă, gâfai ea. Îl uităsem pe Plescaile în spălător.

– Într-o zi, o să-ți uiți și capul pe undeva, profeti mama ei, deschizând ușa din spate a mașinii.

Magnolia își azvârli geanta pe bancheta din spate și se aşeză confortabil.

– Acum ai totul la tine? Broasca, geanta, capul?

– Desigur, să mergem, mamă! răspunse Magnolia cu un zâmbet istovit.

Mama ei acceleră și ieși puțin mai repede decât intenționase din parcare, chiar pe șoseaua care trebuia să le ducă la Rauschwitz în câteva ore.

Magnolia își rezemă capul pe tapițeria Volvo-ului nou-nouț și privi afară în tăcere.

Drumul ducea printre lanuri aurii de grâu, lăsate în urmă de pajiști de un verde luxuriant. Din când în când, se ridică în aer mireasma măceșilor sălbatici și un soare auriu de vară târzie strălucea pe cerul senin. Un corb urmărea mașina de la înălțime. Magnolia, însă, nu-i acordă atenție.

– Chiar nu poți să mai rămâi câteva zile? întrebă ea dintr-o dată.

Mama ei oftă.

– Am vorbit deja de atâtea ori despre asta, Maggie. Nu se poate. Trebuie să zbor în seara asta, altfel o să ratez prima întâlnire de la New York!

– Și dacă este aşa, insistă Magnolia, în cele din urmă vei rămâne un an întreg!

– Nu mă face să-mi fie și mai greu! Gambler & Partner m-au ales pe mine din 1200 de candidați. PE MINE, Charlotte Melbach! Este șansa vieții mele... și tu nu o să o duci rău la mătușa Linette, aşa că nu începe să te împotrivești.

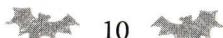
– O să te întâlnești cu tata la New York?

– Bineînțeles că nu! răspunse ea hotărât. Nu am nicio idee pe unde umblă domnul Steel. Ultimul apel l-am primit dintr-un cătun oarecare din Florida și s-a întrerupt în mijlocul propoziției. Am impresia că iar a rămas fără bani.

Magnolia oftă.

– Nu-i mai spune „domnul Steel”, mamă.

Tatăl ei era un pictor american și, în mod evident, nu foarte de succes. Părinții ei erau precum ziua și noaptea. S-au cunoscut la un festival Woodstock Revival și s-au îndrăgostit. Rezultatul a fost Magnolia. La scurt timp după nuntă, părinții ei și-au dat seama

că totul fusese o mare greșeală și s-au despărțit la fel de repede precum s-au căsătorit. De comun acord, aşa cum se spune.

De la tatăl ei, Magnolia a rămas doar cu părul blond și numele Steel. Nimic mai mult. Nu aveau o relație strânsă. Nu i-a scris niciodată de ziua ei.

– Ai chef de o rundă de „Eu văd ce tu nu vezi?” întrebă mama ei după o vreme.

– Mamă, spuse Magnolia ușor enervată, am treisprezece ani, nu trei.

– Înțeleg. Ce-ai zice atunci de niște muzică?

– Pune, din partea mea.

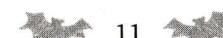
La scurt timp după aceea, mașina se umplu de ritmuri vesele de polcă și ele se îndreptară cu entuziasm spre destinație.

Două ore mai târziu, opriră într-un mic refugiu auto.

– Așa, pauză de mers la baie! Dacă-mi amintesc bine, aici există chiar luxul unei toalete, spuse mama ei ieșind din mașină. Magnolia ieși și ea. În ultimele ore nu făcuse decât să se uite pe Nintendo DS-ul ei și nu observase deloc cum s-a schimbat treptat peisajul. Refugiul era umbros, înconjurat de munți împăduriți. Molizii înalți stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât razele soarelui se strecuau doar ici și colo printre ramurile lor.

Magnolia își lăsă capul pe spate și inspiră adânc. Vântul era plăcut de rece și mirosea puternic a răsină de copaci.

În molidul de deasupra ei se aflau doi corbi mari care o priveau neclintiți. Felul în care o priveau cu ochii lor ciudați, strălucitori, era atât de intens, încât Magnolia avea senzația că îi simte pe propriul corp. Incapabilă să se miște, se holba și ea la ei.

Apoi își făcu apariția frica, târându-se pe pământul din pădure și patrunzând prin tălpi în corpul ei.

– Simți miroslul molizilor?! strigă mama ei, venind bine dispușă de la toaletă. Dacă stai nemișcată, le poti auzi freamătușul. Ascultă cu atenție. Auzi?

Magnolia dădu slab din cap, genunchii îi erau moi ca unți.

– Acum știi de unde vine numele de Rauschwald (n.r. *Pădurea care freamătuș/șoptește*).

– Corbii sunt încă acolo? șopti Magnolia fără să privească în sus.

– Ce anume?

Doamna Melbach era iritată. Nu se aștepta deloc ca Magnolia să schimbe atât de ușor subiectul.

– Corbii, șopti Magnolia.

– Doamne, Magnolia, vorbește mai tare, nimeni nu te poate înțelege. Și nu mai sta cu capul în pământ!

– Mai sunt corbii în copac? întrebă Magnolia, de data aceasta puțin mai tare.

– Corbi?! Vocea mamei ei sună atât de tare, încât Magnolia tresări speriată. Doamna Melbach se uită în jur. Nu, s-au dus – păcat! Dar nu trebuie să stai cu capul plecat din cauza asta. În Rauschwald natura este încă intactă și pun pariu că mai târziu vei avea ocazia să vezi o mulțime de corbi. Mai ai nevoie la toaletă încă o dată?

Magnolia clătină din cap.

– Atunci urcă! Mai sunt doar câțiva kilometri până la casa mătușii tale.

Capitolul doi Linette

Linette Kater privea îngrijorată cerul senin.

Încă de dimineață devreme observase că se adunau tot mai mulți corbi în vechiul cimitir din spatele casei. Mai întâi făcură de câteva ori înconjurul văii, apoi se lăsăra în jos cu croncănituri adânci, aspre, pe pietrele funerare și crucile de lemn tocite de vreme. Așteptau.

Linette își șterse mâinile aspre pe șorțul de grădinărit și se îndreptă spre un buchet de calomfir, pe care îl pusese pe bancă la uscat.

Grădina se pârjolea în arșița verii, iar pe seară cu siguranță va avea din nou nevoie de mulți litri de apă pentru a o proteja de secetă. Linette își iubea grădina. Era străveche. Mici tufișuri despărțeau îngrijit parcelele pe care creșteau plante medicinale pentru tot felul de boli. Ea agăță buchetul de calomfir cu susul în jos sub acoperișul de paie al căsuței și își șterse sudoarea de pe frunte cu o batistă mare. Căldura apăsătoare o făcea să transpire. Chiar și Serpentina, pisica ei neagră, care vedea numai cu un ochi, se retrase la umbra tufei de soc, pentru a aștepta acolo venirea serii.

Linette merse în casă. Înăuntru era o răcoare plăcută. Acoperișul de paie și peretii acoperiți cu iederă confereau atât vara, cât și iarna, o temperatură echilibrată și sănătoasă. Mulțumită, se cufundă în

fotoliul confortabil din camera de zi, privind pe fereastra, pierdută în gânduri.

Speră că nu făcuse o greșală acceptând să o țină la ea pentru un an pe fiica nepoatei sale. La urma urmei, Magnolia nu era un copil obișnuit. Linette știa asta, încă de când descoperise acum treisprezece ani că purta *sărutul lui Banshee* (n.tr. zâna prevestitoare de moarte). Numai că Linette nu îi cunoscuse niciodată semnificația. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin minte Magnoliei în ce pericol groaznic se afla. Iar acum venea aici!

– Vine prea devreme, mult prea devreme..., murmură Linette.

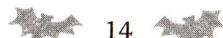
Un tipăt bolborosit, urmat de un huruit gălăgios o sperie pe Linette, tulburându-i gândurile. Sări repede în sus și se grăbi spre hol. Chiar la timp pentru a observa cum un pitic superb își sprijinea cizmele de iubitol ei dulap țărănesc și înjurând, încerca să tragă după sine prin ușa deschisă de la dulap un curcan bătrân, extrem de încăpățanat.

O vreme, lupta dintre ei oscilă, apoi curcanul cedă în mod surprinzător. Zbură din dulap dând din aripi sălbatic. Piticul își pierde echilibrul și ateriză cu o bufnitură gălăgioasă pe podeaua din hol. Linette voia, de fapt, să-l ocărască pentru urmele de cizme lăsate pe dulapul ei, dar atunci când îl văzu rostogolindu-se neputincios la picioarele sale, nu putu să-și ascundă un zâmbet fugar.

– Vai de mine, Jackomo, vorbi ea cu îngrijorare. Sper că nu te-ai rănit?

– Bah! pufni piticul încruntat, frecându-și coatele. Există un singur lucru care îmi displace mai mult decât curcanii bătrâni, și anume vrăjitoarele bătrâne și ipocrite!

Ignorând ostentativ mâna de ajutor pe care i-o oferise Linette, întrebă:

– Unde s-a ascuns bestia aia blestemată?

Curcanul stătea cu un aer placid în camera de zi, netezindu-și penele.

– Fă-te comod în fotoliul meu, îl pofti Linette împăciuitoare. Între timp, o să aduc o carafă cu suc rece de mure, ne va prinde bine amândurora.

Jacko murmură un „mulțumesc”, își scoase scufia țuguiată și se lăsa să cadă oftând în fotoliu. Îi aruncă o privire furioasă curcanului, ceea ce îl lăsa absolut indiferent pe acesta.

În scurtă vreme, Linette se întoarse cu carafa de suc de mure și două pahare. Îi oferi unul piticului și se așeză în fața lui pe o canapea de plus.

– Ce te aduce la mine? întrebă ea.

– Ei bine, își drese Jacko glasul aspru, Pestilla îi-a trimis un răsad, iar cel de acolo, arătă cu capul spre curcan, l-a mâncat. Intenționat! continuă el încruntat. Curcanul îi aruncă o privire plăcătoare lui Jacko. De aceea m-am gândit să aduc creatura la tine. Poate îl poți convinge să scuipe din nou răsadul, înainte să fie digerat.

Linette ridică din sprâncene.

– Vrei să spui că l-a mâncat...? întrebă ea în șoaptă. Intenționat...?

– Da, răspunse Jacko scurt.

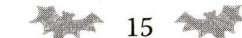
– Și nu-l scuipe înapoi?

– Chiar aşa.

– Ce animal obraznic! Vocea lui Linette căpătă un ton amenințător.

Curcanul se dedică din nou penajului său. Linette se uită cruciș, fixă pasărea din priviri și așteptă.

Acesta umbla nestingherit și țanțoș prin cameră.

Evident, aici erau necesare arme mai dure.

– Ei bine, se pare că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-i dau pe gât o înghițitură mare din esența mea de rădăcină de ipeca, cugetă Linette cu voce tare. Desigur, este teribil de neplăcut și nu fac asta cu plăcere, dar...

Curcanul ciuli urechile.

– Ohooo, o să-și verse și sufletul. Nu e o moarte prea frumoasă, dar ce se poate face? Jacko clătină sumbru din cap.

Curcanul începuse să se enerzeze și pășea pe loc, zbârlindu-și penele și cloncănind neliniștit.

– Ai dreptate, răspunse Linette, dar ce-aș putea face? Nu am de ales. Am neapărat nevoie de răsad.

Hotărâtă, se ridică în picioare.

Evident, curcanul voia să-și păstreze viața. Mai cloncăni tare încă o dată, apoi își dădu ochii peste cap și începu să-și legene corpul înainte și înapoi. Din stomacul său se auzeau zgomote gâlgâitoare amenințătoare. Gâlgâitul devinea din ce în ce mai puternic, în timp ce pasărea se legăna tot mai repede înainte și înapoi.

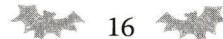
– Chiar îl scuipă, spuse Jacko bucuros.

– Dar nu în camera mea!

Linette deschise ușa într-o clipă, îl urcă pe curcanul grăsan pe pervaz și îl împinse afară. Apoi acesta regurgita un terci de grăunțe și fulgi, cloncănind supărat, pe o parcelă cu căpsune delicate.

– Este dezgustător, bodogăni Jacko, în timp ce se aplecă deasupra terciului. Nu m-aș fi gândit niciodată că va trebui să scormonesc în vomă de curcan.

– Jacko! îl dojeni Linette cu blândețe. Aici este! Apucă răsadul cu vârfurile degetelor și se grăbi în casă, fără să-i mai pese de față

dezgustată a lui Jacko. Aruncă repede un pumn de pământ pe masă, îndesă răsadul înăuntru și scuipă de trei ori peste el. Apoi acoperi totul cu scufia ascuțită a lui Jacko.

Linette nu lăsă scufia din ochi, în timp ce mâinile ei conturau semne ciudate în aer și buzele ei rosteau cuvinte tainice:

*Sămânță purtătoare
de vorbe și gânduri,
Arată-ne îndată
ce te-a pus pe drumuri.
Dă ascultare
puterii mele de vrăjitoare!*

Scufia începu imediat să tresără. Se clătină la stânga și la dreapta și apoi crescă o jumătate de metru în înălțime, tronând pe masă.

Linette trase scufia și apucă răsadul, care între timp se transformase într-un sul de hârtie îngălbinită.

– Ce scrie? întrebă Jacko, care o urmase în casă.

– O clipă, murmură Linette citind în grabă conținutul sulului. Pestilla ne cheamă la Samhain (n.r. veche sărbătoare precreștină la care se intrunesc vrăjitoarele), Blocksberg (n.r. munte pe care se întâlnesc vrăjitoarele). După opt ani, are loc în sfârșit un ritual al vrăjitoarelor.

– La Samhain, zici? Nu cumva acolo sărbătoresc oamenii nebunescul lor Halloween?

– Ai dreptate, Pestilla a avut mereu simțul umorului, oftă Linette.

